

Prozatímní substitut, který mu byl ustanoven výborem advokátní komory, není oprávněn podati jménem strany dovolání, neboť tato substituce nepropůjčuje zatímnímu substitutovi právo vyžadující podle § 1008 obč. zák. zvláštní plné moci (rozh. č. 11217 a 12424 Sb. n. s.). Nutno tedy v souzeném případě počítati lhůtu k podání dovolání teprve ode dne, kdy byl rozsudek odvolacího soudu doručen Dr. Viktoru G., tedy ode dne 4. ledna 1936, a bylo proto dovolání dne 18. ledna 1936 podáno včas.

Čís. 16570.

Vzdal-li se poškozený nároku na náhradu škody jen proti jednomu ze solidárně zavázaných škůdců (tak řečené subjektivní osvobození podle § 894 obč. zák.), nemá to vlivu ani na jeho nárok na náhradu celé škody proti druhému solidárně zavázanému škůdci, ani na postěžní právo druhého škůdce, nahradil-li škodu poškozenému.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1937, Rv II 788/36.)

Žalobkyně se na žalované domáhá zaplacení 14.000 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, která jí vznikla dne 30. července 1933 při srážce automobilu patřícího žalovanému s automobilem Emilie Š., v němž žalobkyně tehdy jela. Po srážce prohlásila žalobkyně vůči Emilii Š., že na ní nebude z důvodu zranění nic požadovati a že nedopustí, aby jí z toho důvodu něco platila. Nižší soudy uznaly podle žaloby a odvolací soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Podle §§ 3, odst. 4 a 8, zák. č. 162/1908 ř. z., má třetí osoba nárok na zákonné odpovědnosti proti oběma osobám odpovídajícím podle zákona za škodu. Podle této solidární obligace jest každý z nich odpověden z jiného právního důvodu, takže jde o dva samostatné závazky vedle sebe a jsou solidární jen potud, že závazek jednoho dlužníka zaniká, jakmile splnil druhý z nich svůj ze svého závazku vyvěrající dluh (srov. rozh. č. 12333 Sb. n. s.). Není proto prohlášení žalobkyně proti Emilii Š. rozhodující, ježto tím nebyl splněn její dluh a dluh žalovaného tudíž nezankl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nedůvodně vytýká dovolatel jako kusost řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.), že nebyly připuštěny důkazy o tom, že žalobkyně prohlásila vůči Emilii Š., že na ní nebude z důvodu automobilového úrazu ze dne 30. července 1933 požadovati žádnou náhradu a že nedopustí, aby vůbec Emilie Š. z důvodu tohoto úrazu následkem zranění žalobkyně něco platila.

Podle § 894 obč. zák. úleva nebo osvobození, které dostane jeden spoludlužník pro svoji osobu, neprospívá ostatním. Zda jde o osobní

či objektivní úlevu nebo osvobození, to jest ovšem otázkou jednotlivého případu. Žalovaný a Emilie Š. jsou, jak případně uvedl již odvolací soud s poukazem na rozh. č. 12333 Sb. n. s., dlužníky solidárními, nikoliv korreálními ve smyslu § 891 obč. zák. Jejich solidarita je tu jen potud, že závazek jednoho dlužníka zaniká, jakmile splnil druhý spoludlužník dlužný předmět. Z toho však ještě neplyne, že by postižní právo spoludlužníka, jenž splnil celý solidární dluh, bylo naprosto vyloučeno. Neboť, třebaže se ustanovení § 896 obč. zák. o postihu nehodí na souzený případ, mohl by splnivší spoludlužník vykonati své postižní právo proti druhému spoludlužníku, kdyby mu dokázal zavinění podle občanského zákoníka (§§ 1294 a násl. obč. zák.). Není proto vyloučeno, že by žalovaný mohl po zaplacení celé náhrady škody, k níž byl odsouzen, účinně uplatniti postižní nárok proti Emilii Š. potud, pokud by jí dokázal, do které výše ona škodu zavinila.

Podle tvrzení žalovaného chtěla žalobkyně uchrániti Emilii Š. jakéhokoliv placení, které by bylo v souvislosti s utrpěnou škodou, chtěla ji tudíž uchrániti i proti postižnímu nároku žalovaného. Tím by na sebe vzala závazek jen proti Emilii Š., ale nezabránila by tím, aby žalovaný nevykonal své postižní právo proti Emilii Š. Tomu by byla mohla zabrániti jen tím, kdyby se byla i proti žalovanému vzdala nároku na onu část náhrady škody, pokud ji zavinila Emilie Š., anebo kdyby se byla vzdala celého svého nároku i proti žalovanému. Neboť postižní právo žalovaného plyne z právního poměru, účinného jen mezi ním a Emilií Š., a nemůže proto žalobkyně nakládati postižním právem žalovaného bez jeho souhlasu. Z tvrzeného prohlášení však neplyne, že se žalobkyně vzdala nároku proti žalovanému, totiž že se vzdala nároku na solidární ručení žalovaného za celou škodu, a nezbavila ho tedy možnosti, aby uplatnil své postižní právo proti Emilii Š. Ke vzdání se práva (§ 1444 obč. zák.) se také vyžaduje, aby bylo dlužníkem přijato a aby se stal projev vůle k němu směřující na venek (rozh. č. 7562 Sb. n. s.). Tento předpoklad žalovaný ani netvrdil, poněvadž podle jeho tvrzení bylo prohlášení žalobkyně učiněno jen vůči Emilii Š. a nikoliv vůči němu. Nečinila-li žalobkyně žalovanému nabídku, že se vzdá nároku proti němu, nemohl ji ovšem ani přijmouti. Bylo-li tvrzené prohlášení žalobkyně vůči Emilii Š. učiněno jen v poměru mezi nimi dvěma, pak jest jejich věcí, jak se spolu vypořádají v případě, kdyby žalovaný svůj postižní nárok proti Emilii Š. s úspěchem provedl. Jest proto žalovaným tvrzené prohlášení žalobkyně pro souzený případ bezvýznamné a nebylo třeba prováděti o něm důkazy.

Čís. 16571.

Odhadní řízení exekuční (vlád. nař. č. 100/1933 Sb. z. a n.).

Kdo nabyt nemovitosti do dražby dané po zápisu poznámky zahájení dražebního řízení (§ 135 ex. ř.), jest oprávněn k rekursu v té míře, jako byl původní vlastník nemovitosti.